

Поштовани господине Обрадовићу,

Пишем Вам поводом једног деликатног случаја – да ово није земља Србија и да смо као нација израсли из чувене Андерсенове бајке „Царево ново одело“, верујем да бисмо Вам могли без и трунке размишљања приписати улогу једне од варалица. А ево и зашто: као што су они ткали „одело“ готово уценивши народ те царевине да поверују у то што нуде, тако нам и Ви сервираете норме и правила која поражавајуће утичу на образовни систем Србије, штитећи се стандардима и лажним изговорима. Разлика је само у томе што се иза Ваших поступака крију другачији мотиви.

Прелиставајући дневне новине данас, сачекала ме је врло непријатна вест. Наиме, малим матурантима се на пријемном испиту за упис у средњу школу неће узимати у обзир правописне грешке. Као пример, наведено је да као одговор на потенцијално питање „Ко је главни лик у делу „Горски цијенац“? неће бити погрешно написати „владика данило“. Имам за Вас једно питање: зашто бисмо се задржали на томе? Зашто онда не укинути из програма на Филолошким факултетима широм земље испите као што су „Култура језичког изражавања“, „Правопис“, „Језичка култура“ и сл? Зашто онда не бисмо читав предмет српски језик и књижевност свели на подучавање азбуке и абецеде, тј. азбецеде, пошто видим да се ученицима неће замерати ни мешање ових писама како и то спада у правопис (те не видим реалан разлог зашто бисмо их стриктно одвајали)?

Као будући наставник/професор матерњег језика задужен за описмењавање ученика, осетила сам се прозваном овим новим правилима. Ја схватам Вашу позицију: Ви, као професор на Мегатренд Универзитету, имате за циљ да што више студената „пали“ из земље Србије, али како немамо сви маме и тате који имају више пара него косе на глави, а и не можемо баш сви себи да приуштимо немирну савест, не остаје нам друго но да се бавимо оним што волимо, колико год нам мало новца то доносило. На страну то што Вам епитет „поштованог“ никако не пристаје, водећи се Вашом логиком, остаје ми да се преиспитам да ли је уопште Ваше име и презиме потребно писати великим словом, јер ме некако убеђујете да ипак није.

Како се ово не би звучало као само „трућање“ једне огорчене студенткиње, морам да се вратим још једном на „нови начин“ коришћења латинице и ћирилице и да додам још нешто. У *Образовним стандардима за крај основног образовања*, тачка 1.2.1. стоји „зна и користи оба писма (ћирилицу и латиницу)“. Образовни стандарди представљају исказе о темељним знањима, вештинама и умењима које ученици треба да стекну до одређеног нивоа у образовању – у овом случају до краја основне школе. Како је овај документ у Вашој надлежности и као такав је морао да добије и Ваше одобрење, верујем да сте управо увидели контрадикторност својих поступака. А морате се сложити да особа на Вашој позицији ту контрадикторност себи не сме да приушти.

Верујем да ће ово писмо завршити у junkmail-у или обрисаној пошти. Свесна сам да људи на власти у овој земљи немају савест (чини ми се да Вам је „обрезују“ при ступању на одређене положаје), али сам неоправљиви оптимиста по питању старих вредности и верујем у људе да ипак могу нешто да промене, те зато ово и шаљем. Изгледа да ми ипак нисте довољно убили дух да би се у мени родила жеља да завршим Филолошки и „палим“ одавде.

Без поштовања,
Александра Ристић